24. 4. 2007

ID: 47660

Zastavení trestního stíhání

Zastavení trestního stíhání se týká vždy skutku, a nikoli jeho možného právního posouzení podle zvláštní části trestního zákona, v usnesení o zastavení trestního stíhání je nutno ve výrokové části uvést stíhaný skutek i označení obviněného.

(Usnesení Nejvyššího soudu české republiky sp.zn. 7 Tdo 1336/2006, ze dne 25.1.2007)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl o dovoláních, která podali obviněný Z. M., a nejvyšší státní zástupkyně v neprospěch obviněného Ing. A. Ch. proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 1. 2006, sp. zn. 12 To 76/2005, který rozhodl jako soud odvolací v trestní věci vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 4 T 10/2003, tak, že podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. se dovolání obviněného Z. M. odmítá. K dovolání nejvyšší státní zástupkyně se podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušuje rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 1. 2006, sp. zn. 12 To 76/2005, ohledně obviněného Ing. A. Ch. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. se současně zrušují všechna další rozhodnutí na zrušenou část rozsudku obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. se Vrchnímu soudu v Praze přikazuje, aby věc obviněného Ing. A. Ch. v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodněn :

Rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2005, sp. zn. 4 T 10/2003, byl obviněný Z. M. uznán vinným trestným činem zpronevěry podle § 248 odst. 1, 4 tr. zák. (bod I.), trestným činem zneužívání informací v obchodním styku podle § 128 odst. 2, 4 tr. zák. (bod II.) a trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1, 3 písm. b) tr. zák. Za tyto trestné činy byl odsouzen podle § 248 odst. 4 tr. zák. za použití § 35 odst. 1 tr. zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání sedmi roků. Podle § 39a odst. 3 tr. zák. byl obviněný zařazen pro výkon trestu do věznice s dozorem. Podle § 229 odst. 1 tr. ř. byla poškozená společnost H. A., spol. s r. o., odkázána s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Obviněný Ing. A. Ch. byl tímto rozsudkem uznán vinným trestným činem pomoci k trestnému činu zpronevěry podle § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák. k § 248 odst. 1, 4 tr. zák. a za tento trestný čin byl odsouzen podle § 248 odst. 4 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání pěti roků. Pro výkon trestu byl obviněný zařazen podle § 39a odst. 3 tr. zák. do věznice s dozorem.

Obvinění spáchali trestné činy tím, že

I)

1) obviněný Z. M., jako jednatel a minoritní společník společnosti H. A., spol. s r. o., si v rozporu se smlouvami upravujícími výši jeho odměny ze dnů 25. ledna 1994 a 14. srpna 1995, v době od června 1995 do května 1997 nechal neoprávněně vyplatit ke škodě společnosti H. A., spol. s r. o., po menších částkách odměnu ve výši 1.216.000,- Kč, na kterou neměl nárok,

2) obviněný Z. M. jako jednatel a minoritní společník společnosti H. A., spol. s r. o., podnikl spolu se svými rodinnými příslušníky a příbuznými ve dnech 15. února až 29. února 1996 soukromou cestu do I., kterou vůči společnosti H. A., spol. s r. o., vydával za služební cestu a na základě toho byla na jeho pokyn z prostředků společnosti H. A., spol. s r. o., uhrazena tato cesta ve dnech 30. ledna 1996 a 6. února 1996 dvěma platbami v celkové výši 310.000,- Kč, a dále pak vyúčtoval dne 4. března 1996 za sebe, T. M., M. B. a E. M. stravné v celkové výši 2.280 USD, tedy 62.219,- Kč, a tímto jednáním tak způsobil společnosti H. A., spol. s r. o., škodu v celkové výši 372.219,- Kč,

3) obviněný Z. M. jako jednatel a minoritní společník společnosti H. A., spol. s r. o., v úmyslu sebe nebo jiného obohatit na úkor společnosti H. A., spol. s r. o., na základě fiktivní obstaravatelské smlouvy mezi společnostmi H. A., spol. s r. o., a M., s. r. o., ze dne 7. února 1996 podepsané obviněným Z. M. jako zástupcem společnosti H. A., spol. s

r. o., a obviněným Ing. A. Ch. jako zástupcem společnosti M., s. r. o., a na základě 3 výdajových dokladů podepsaných obviněným Ing. A. Ch. jako zástupcem společnosti M., s. r. o., ze dne 29. 11. 1996 a 18. 12. 1996 vyvedl v období od července 1996 do 18. prosince 1996 z pokladny společnosti H. A., spol. s r. o., částku v celkové výši 5.038.600,- Kč v hotovosti ke škodě společnosti H. A., spol. s r. o.,

II)

Obviněný Z. M. v úmyslu se obohatit, uzavřel dne 1. ledna 1994 jako jednatel a minoritní společník společnosti H. A., spol. s r. o., na straně jedné jako zájemce a na straně druhé jako podnikatel - fyzická osoba, podnikající pod obchodním jménem „Z. M.", jako zprostředkovatel smlouvu o zprostředkování, jejímž předmětem bylo zajistit pro zájemce uzavírání kupních smluv s třetími osobami na prodej výrobků H. A., spol. s r. o., za provizi, ačkoli společnost H. A., spol. s r o., a Z. M. jako podnikatel – fyzická osoba, měli stejný předmět činnosti v oboru nákup a prodej zboží, přičemž tato smlouva byla pro společnost H. A., spol. s r. o., nevýhodná, neboť obviněný na jejím základě fakturoval činnost, kterou byl povinen pro společnost H. A., spol. s r. o., vykonávat z titulu své funkce v této společnosti, a na základě této smlouvy získal v době od 16. ledna 1995 do 31. prosince 1996 po menších částkách plnění v celkové výši 10.701.000,- Kč ke škodě společnosti H. A., spol. s r. o.,

III)

Obviněný Z. M. jako jednatel a minoritní společník společnosti H. A., spol. s r. o., si v úmyslu obohatit se na úkor společnosti H. A., spol. s r. o., v době od 28. května 1997 do 23. června 1997 nechal celkem ve dvanácti případech neodůvodněně vyplatit z pokladny společnosti H. A., spol. s r. o., zálohy v celkové výši 2.530.000,- Kč, které nevyúčtoval a ponechal si je pro svoji potřebu.

Oba obvinění podali proti tomuto rozsudku odvolání proti výrokům o vině i trestech a krajský státní zástupce v Praze podal odvolání v neprospěch obou obviněných proti výrokům o trestech.

Vrchní soud v Praze rozhodl o těchto odvoláních rozsudkem ze dne 31. 1. 2006, sp. zn. 12 To 76/2005, tak, že z podnětu odvolání krajského státního zástupce v Praze a obviněného Z. M. podle § 258 odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř. částečně zrušil napadený rozsudek ve výroku o vině pod bodem I. a v celém výroku o trestu. Podle § 259 odst. 3 tr. ř. znovu rozhodl tak, že obviněný Z. M. je vinen trestným činem zpronevěry podle § 248 odst. 1, 4 tr. zák., který spáchal tím, že

1. jako jednatel a minoritní společník společnosti H. A., spol. s r. o., si nechal v rozporu se smlouvami upravujícími výši jeho odměny ze dnů 25. ledna 1994 a 14. srpna 1995, v době od června 1995 do května 1997 neoprávněné vyplatit ke škodě společnosti H. A., spol. s r. o., po menších částkách odměnu ve výši 1.144.000,- Kč, na kterou neměl nárok,

2. jako jednatel a minoritní společník společnosti H. A., spol. s r. o., podnikl spolu se svými rodinnými příslušníky a příbuznými ve dnech 15. až 29. února 1996 soukromou cestu do I., kterou vůči společnosti H. A., spol. s r. o., vydával za služební cestu a na základě toho byla na jeho pokyn z prostředků společnosti H. A., spol. s r. o., uhrazena tato cesta ve dnech 30. ledna 1996 a 6. února 1996 dvěma platbami v celkové výši 310.000,- Kč, a dále pak vyúčtoval dne 4. března 1996 za sebe, T. M., M. B. a E. M. stravné v celkové výši 2.280 USD, tedy 62.219,- Kč, a tímto jednáním způsobil společnosti H. A., spol. s r. o., škodu v celkové výši 372.219,- Kč,

3. jako jednatel a minoritní společník společnosti H. A., spol. s r. o., v úmyslu sebe nebo jiného obohatit na úkor jmenované společnosti na základě fiktivní obstaravatelské smlouvy mezi společnostmi H. A., spol. s r. o., a M., s. r. o., ze dne 7. února 1996 podepsané obviněným Z. M. jako zástupcem společnosti H. A., spol. s r. o., a obviněným Ing. A. Ch. jako zástupcem společnosti M., s. r. o., a na základě tří výdajových dokladů podepsaných obviněným Ing. A. Ch. jako zástupcem společnosti M., s. r. o., ze dne 29. listopadu 1996 a 18. prosince 1996 nechal vyplatit v období od července 1996 do 18. prosince 1996 z pokladny společnosti H. A., spol. s r. o., částku v celkové výši 5.038.600,- Kč v hotovosti ke škodě společnosti H. A., spol. s r. o.

Za tento trestný čin zpronevěry podle § 248 odst. 1, 4 tr. zák. a za trestné činy zneužívání informací v obchodním styku podle § 128 odst. 2, 4 tr. zák. pod bodem II. napadeného rozsudku a trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 3 písm. b) tr. zák. pod bodem III. napadeného rozsudku odsoudil Vrchní soud v Praze obviněného Z. M. podle § 248 odst. 4 tr. zák. za použití § 35 odst. 1 tr. zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání šesti roků. Podle § 39a odst. 3 tr. zák. obviněného zařadil pro výkon trestu odnětí svobody do věznice s dozorem. Dále uložil obviněnému podle § 49 odst. 1 a § 50 odst. 1 tr. zák. trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu a

družstva na dobu pěti roků.

Vrchní soud v Praze z podnětu odvolání obviněného Ing. A. Ch. podle § 257 odst. 1 písm. c) tr. zák. zrušil napadený rozsudek ve vztahu k tomuto obviněnému v celém rozsahu a za použití § 223 odst. 1 tr. ř. z důvodů uvedených v § 11 odst. 1 písm. b) tr. ř. zastavil trestní stíhání obviněného Ing. A. Ch. pro skutek popsaný v obžalobě krajského státního zástupce v Praze ze dne 19. března 2003, č. j. KZv 37/2002, pod bodem III.

Obviněný Z. M. podal proti tomuto rozsudku dovolání prostřednictvím obhájců JUDr. J. T., Mgr. Z. Č. a JUDr. Z. R., které se opírá o důvody dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g), l) tr. ř. Proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 1. 2006, sp. zn. 12 To 76/2005, podala dovolání též nejvyšší státní zástupkyně v neprospěch obviněného Ing. A. Ch. z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 písm. f), g) a k) tr. ř.

Obviněný Z. M. v námitkách, které podřadil pod důvod dovolání uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., popřel spáchání všech trestných činů, za které byl odsouzen. Ke skutku posouzenému jako trestný čin zpronevěry podle § 248 odst. 1, 4 tr. zák. namítl, že odvolací soud se nezabýval jeho námitkami, podle nichž mu jako jednateli byly svěřeny všechny majetkové hodnoty jím spravované dceřinné společnosti a on jediný měl právo s nimi nakládat. Právní názor soudů, že spáchal trestný čin zpronevěry, podle obviněného odporuje znění skutkové podstaty uvedeného trestného činu, když teprve novelizace trestního zákona zavedla též jiné majetkové hodnoty než věci. Namítl též, že ve společnosti H. A., spol. s r. o., (správný název společnosti podle zápisu v obchodním rejstříku vedeného Městským soudem v Praze zní: ,,H. A., spol. s r. o.,'' dále bude uváděno v textu jen: ,,společnost H.,'' kromě citací výroků rozhodnutí) byla zaměstnána řada osob, které měly hmotnou odpovědnost, a proto úvaha, že jedině on měl oprávnění nakládat s majetkovými hodnotami, je nepřesná. Podle obviněného tato úvaha také nerespektuje obchodně právní stránku věci ve smyslu nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 564/2000. Obviněný také namítl, že věc, která mu byla svěřena jako jednateli společnosti, byl podnik, který je podle § 5 odst. 2 obchodního zákoníku věcí hromadnou. Proto podle něj nelze dovozovat odpovědnost za trestný čin zpronevěry u věcí, které mu ještě nebyly samostatně svěřeny.

Ve vztahu k dílčím skutkům týkajícím se neoprávněně vyplacené odměny a úhrady cesty do I. ve výši nejméně 310.000,- Kč namítl, že platby byly realizovány převodem na účet. Poukázal přitom na rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 11 Tdo 178/2004, podle něhož peněžní prostředky na účtu nelze považovat za věci, které by bylo možno odcizit nebo zpronevěřit. Protože ke škodě společnosti H. došlo tím, že z jejího účtu byly peníze převedeny na jiný účet, nemůže jít podle obviněného o trestný čin zpronevěry.

K dílčímu skutku ad I./3. namítl, že výrok odvolacího soudu je podle obviněného vnitřně rozporný a je v rozporu s právní větou rozsudku. Nesprávné právní posouzení skutku obviněný spatřuje v tom, že sám fakticky nedisponoval hotovými prostředky v pokladně společnosti a že hmotnou odpovědnost za ně měla pokladní M. G. Okolnost, že mohl dávat příkazy k výplatě, resp. výplatu schvalovat, podle něj ještě nezakládá znak „svěření věci". Namítl také, že chybí znak „přisvojil si", když přes obsáhlé dokazování se podle něj nepodařilo prokázat, kdo finanční prostředky skutečně převzal.

U skutku kvalifikovaného jako trestný čin zneužívání informací v obchodním styku podle § 128 odst. 1, 4 tr. zák. obviněný namítl, že z formálního hlediska sice jednání může z větší části naplňovat znaky uvedeného trestného činu, chybí však znak jednání „na úkor", protože získané prostředky byly podle jeho tvrzení použity ve prospěch společnosti H. Soud podle něj navíc pominul otázku časové působnosti trestního zákona, protože od 21. 10. 2004 je účinná jeho novela, která zavedla v § 162 odst. 3 tr. zák. definici obstarání věcí obecného zájmu i do obchodních vztahů. Obviněný dovozuje, že pokud si pachatel opatří prostředky k poskytnutí úplatku způsobem, který formálně naplňuje znaky trestného činu podle § 128 tr. zák., je vyloučen jednočinný souběh tohoto trestného činu a trestného činu podplácení. Ustanovení § 161 tr. zák. je speciální, neboť tím, že nelegálně získané prostředky jsou použity ve prospěch příslušného podniku, nemůže jít o „úkor".

Dále namítl, že bylo nutné přihlížet k platné právní úpravě z hlediska zákazu konkurence v době uzavření předmětné smlouvy, tj. dne 1. 1. 1994, a to ve smyslu absolutního zákazu konkurence (§ 136 obchodního zákoníku) podle obchodně právní úpravy účinné od 1. 7. 1996. V tzv. skutkové větě podle obviněného chybí vyjádření znaku nevýhodnosti smlouvy, protože na základě uvedené smlouvy fakturoval pouze činnost, kterou prováděl z titulu své funkce v poškozené společnosti. V popisu skutku chybí též vyjádření předmětu činnosti obou společností tak, aby bylo zřejmé, že jde o stejný nebo podobný předmět jejích podnikání, nehledě k tomu, že u něj jako fyzické osoby není uvedena přesná identifikace, že jde o podnikatelský subjekt. Ve vztahu ke kvalifikované skutkové podstatě zmíněného trestného činu uvedl, že mu není jasné, zda jde o prospěch jeho nebo jiného, neboť finanční prostředky podle názoru obviněného musely být vyplaceny smluvní straně. Namítl také, že při stanovení prospěchu velkého rozsahu bylo

postupováno v rozporu s ustanovením § 89 odst. 12 tr. zák., protože soud vycházel ze souhrnu fakturovaných částek za zprostředkování, přičemž ze skutkových zjištění vyplývá, že šlo o 5 % provizi z uzavřeného obchodu, která byla společnosti účtována a jejíž výši je třeba podle obviněného stanovit znaleckým posudkem. Proto za daných okolností vznikly pochybnosti o správnosti použité právní kvalifikace jednání, které by podle něj mohlo naplňovat skutkové podstaty trestných činů podle § 255 nebo § 127 tr. zák.

K trestnému činu podvodu podle § 250 odst. 1, 3 písm. b) tr. zák. obviněný namítl, že byl soudem nesprávně vyložen pojem omyl právnické osoby, a proto z povahy věci bylo vyloučeno jednání v omylu. Za „uvedení v omyl“ nelze podle obviněného považovat neodůvodněnost vyplacení finančních záloh, když nedošlo ke způsobení značné škody, protože zálohové plnění bylo obviněným údajně vráceno a proúčtováno. Proto i tento výrok o vině spočívá na nesprávném právním posouzení skutku.

V rámci dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. obviněný namítl ve vztahu k bodu B/ výrokové části rozsudku odvolacího soudu, že neodpovídá § 120 odst. 3 tr. ř., protože ve výroku, kterým byl napadený rozsudek zrušen ohledně obviněného Ing. A. Ch. podle § 257 odst. 1 písm. c) tr. ř. v celém rozsahu a za použití § 223 odst. 1 tr. ř. z důvodu uvedeného v § 11 odst. 1 písm. b) tr. ř. bylo trestní stíhání zastaveno, chybí popis skutku.

Obviněný z těchto důvodů navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265b odst. 1 tr. ř. zrušil rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 1. 2006, sp. zn. 12 To 76/2005, i rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2005, sp. zn. 4 T 10/2003, a aby podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil také další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Dále navrhl, aby Nejvyšší soud postupoval podle § 265k tr. ř., a podle § 2651 odst. 1 tr. ř., přikázal věc Vrchnímu soudu v Praze nebo Krajskému soudu v Praze, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Současně navrhl, aby předseda senátu Nejvyššího soudu podle § 265o odst. 1 tr. ř. odložil výkon rozhodnutí, proti němuž bylo podáno dovolání. Souhlasil podle § 265r odst. 1 písm. c) tr. ř. s projednání věci v neveřejném zasedání.

K dovolání obhájců připojil obviněný své podání ze dne 7. 4. 2006 označené jako doplnění dovolání, v němž poukázal na řadu nálezů Ústavního soudu a některá ustanovení zák. č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů.

Nejvyšší státní zástupkyně v písemném vyjádření k dovolání obviněného Z. M. navrhla, aby dovolání bylo podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítnuto jako zjevně neopodstatněné. Poukázala přitom na příslušné části odůvodnění rozhodnutí soudů obou stupňů, obsahující skutková zjištění a právní závěry. Pokud obviněný poukázal v dovolání u skutku ad III., výroku o vině rozsudku soudu prvního stupně ve spojení s rozsudkem odvolacího soudu, který byl kvalifikován jako trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zák. na rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věci vedené pod sp. zn. 5 Tdo 443/2003, zdůraznila, že obviněný Z. M. v postavení statutárního orgánu poškozené společnosti H. naplnil podmínky uvedeného judikátu týkající se jednání právnické osoby v omylu. Jednání obviněného v době od května do června 1997, v němž si obviněný nechal vyplatit z pokladny poškozené společnosti H. ve dvanácti případech zálohy na blíže neidentifikovatelné obchody, spadá již do období, kdy společnost byla kolektivně zastupována i druhým jednatelem Dipl. Ing. Dr. K. W. a veškeré dispozice s finančními částkami nad 50.000,- Kč byly vázány na spolurozhodování druhého jednatele. Není proto pochyb o tom, že obviněný uvedl poškozenou společnost v omyl, když takto jednal bez vědomí a souhlasu druhého jednatele společnosti a za účelem vlastního obohacení, o čemž svědčí to, že obviněný vyplacené finanční částky ihned převedl na svůj soukromý účet. Dodala, že pokud obviněný Z. M. uplatnil v rámci odůvodnění důvodu dovolání podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. námitky neúplnosti výroku sub B) napadeného rozsudku, který se týká výlučně obviněného Ing. A. Ch., učinil tak nad rámec oprávnění ve smyslu § 265d odst. 1 písm. b) tr. ř., a proto je tato část dovolání uplatňována osobou neoprávněnou.

K dovolání obviněného Z. M.:

Obviněný v rámci dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. uplatnil řadu námitek proti výroku o vině, jímž byl uznán vinným trestným činem zpronevěry podle § 248 odst. 1, 4 tr. zák. Předně namítal, že mu jako jednateli byl svěřen podnik, který je v § 5 odst. 2 obchodního zákoníku definován jako věc hromadná, a že z této definice je nutno vycházet i při hodnocení náležité péče, kterou věnuje manažer řízení záležitostí a nelze vytrhovat jednotlivé věci z podstaty podniku, jak to podle jeho názoru učinily soudy obou stupňů.

Nejvyšší soud považuje za důležité především zdůraznit, že společenskou smlouvou ze dne 12. 11. 1991 byla účastníky smlouvy Firmou E. H. & Co., F. u. A., V., R., zastoupené panem E. H. a Firmou M. Z. zastoupenou panem Z. M., založena společnost s ručením omezeným, jejímž jednatelem se stal obviněný (č. l. 84 až 92 spisu). Ze zákonného

vymezení společnosti s ručením omezeným je zřejmé, že jde o právnickou osobu, která není schopna se vlastními úkony starat o svůj majetek a své záležitost. Proto je v zákoně konstruován institut statutárního orgánu, jehož povinností, resp. povinností jeho členů, je starat se o majetek a záležitosti společnosti s ručením omezeným. Jednatel má řadu povinností, mimo jiné, a to především, vykonávat svou působnost s péčí řádného hospodáře. O majetek společnosti se tedy nemůže starat jakýmkoliv způsobem, nejedná se totiž o soukromý majetek jednatele, ale o majetek právnické osoby, k němuž má jednatel povinnost řádné správy. Jednatel je odpovědný nejen obchodněprávně, resp. občanskoprávně, ale též trestněprávně nebo i správněprávně, pokud při výkonu své funkce spáchá trestný čin, popř. přestupek (nebo jiný správní delikt). Přitom rozhodnutí kolektivního statutárního orgánu nevylučuje individuální trestní nebo správní odpovědnost jednotlivých fyzických osob – jeho členů, kteří se na takovém rozhodnutí podíleli, pokud tímto jednáním naplnili všechny znaky konkrétního trestného činu (srov. č. 23/1999 – II Sb. rozh. tr.). Poukázal též na to, že ve společnosti měla řada lidí hmotnou odpovědnost, takže nebyl jediný, kdo měl oprávnění nakládat s majetkovými hodnotami. V tomto ohledu obviněný zmínil nález Ústavního soudu pod sp. zn. IV. ÚS 564/200? (ročník byl uveden takto neúplně).

Těmto námitkám Nejvyšší soud nepřisvědčil. Obviněný byl v postavení jednatele a minoritního společníka společnosti H. a za podmínek vyplývajících ze společenské smlouvy mohl s majetkovými hodnotami nakládat způsobem, který vyplýval z dohody s majoritním společníkem společnosti E. H. Majetkové hodnoty společnosti obviněnému nepatřily, patřily společnosti H. Podle skutkových zjištění soudů však obviněný s nimi nakládal tak, jakoby byl jejich vlastníkem. Neobstojí ani námitka obviněného, že by mu měly být svěřovány jednotlivé věci z majetku společnosti, aby mohlo být jeho jednání vzhledem k zákonnému vymezení podniku jako věci hromadné posouzeno jako trestný čin zpronevěry. Pokud obviněný namítal, že nedisponoval s cizí svěřenou věcí, protože mu byly finanční prostředky vyplaceny z prostředků společnosti složených na účet a dovolává se rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ve věcech vedených pod sp. zn. 11 Tdo 40/2004 a sp. zn. 11 Tdo 178/2004, je třeba uvést, že v těchto rozhodnutích byla řešena jiná problematika, byť v souvislosti s vklady na účtech.

Nedůvodná je námitka, že soudy nerespektovaly zmíněný nález Ústavního soudu. Podle současného právního stavu není v České republice žádný orgán zmocněn k tomu, aby podával všeobecně závazný, autentický výklad právních norem, nehledě k tomu, že je namítána nesprávná interpretace zákonné normy. Ústavní soud je povolán k výkladu ústavního předpisu. Navíc § 314h odst. 1 tr. ř. upravuje vázanost právním názorem Ústavního soudu pouze v konkrétní věci, nikoliv všeobecně pro trestní věci neurčeného okruhu obviněných. Je proto třeba zdůraznit, že ve vztahu k obviněnému byly finanční prostředky poškozené společnosti cizí svěřenou věcí ve smyslu § 248 tr. zák.

Obviněný dále namítal, že finanční prostředky byly v pokladně společnosti, hmotnou odpovědnost za ně nesla pokladní M. G. a že okolnost, že mohl dávat příkazy k výplatě, resp. výplatu prostředků schvalovat, ještě nezakládá „svěření věci“. K námitce, že z výroku o vině napadeného rozsudku pod bodem I/1. nevyplývá, kdo finanční prostředky převzal, a že tedy chybí znak „přisvojil si“, Nejvyšší soud uvádí, že z popisu skutku je zřejmé, že to byl obviněný Z. M., který si nechal neoprávněně vyplatit ke škodě společnosti H. po částkách celkem 1.444.000,- Kč, na kterou neměl nárok. Tomuto skutkovému zjištění odpovídá i odůvodnění napadeného rozsudku (srov. č. l. 658 spisu), v němž odvolací soud uvedl, že porovnáním s částkami, které byly nad smluvený rámec obviněnému v kritickém období podle mzdových listů vyplaceny, odvolací soud zjistil, že celková částka neoprávněně vyplacená obviněnému činí v souhrnu 1.444.000,- Kč (viz č. l. 1110, 112, 140, 145 – 152). Tento závěr je skutkovým zjištěním, které Nejvyšší soud nemůže přezkoumávat vzhledem k zákonnému vymezení důvodu dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

Pokud obviněný zpochybňuje, že nelze zjistit komu byly postupně desetitisícové částky vypláceny, jde rovněž o námitku skutkovou. Nezbývá než odkázat na mzdové listy obviněného z let 1995 – 1997, v nichž jsou tyto částky uvedeny v kolonce označené „Prémie“. Také na všech výdajových pokladních dokladech je v položce označené „Vyplaceno (jméno adresáta)“ uvedeno vždy jméno „Z. M.“, v kolonce „Podpis příjemce“ je podpis „M.“, případně parafa obviněného, což potvrdila i svědkyně M. G., jejíž podpis je připojen na těchto výdajových pokladních dokladech jako podpis pokladníka společnosti H. Tato svědkyně také vypověděla, že většinu příkazů k výplatě jí dával obviněný Z. M.. Nejvyšší soud nijak nezpochybňuje, že svědkyně M. G. měla hmotnou odpovědnost. Tvrzení obviněného, že by měla nést odpovědnost za finanční prostředky, které mu na jeho příkaz vyplatila, a které podle dokladů obviněný převzal, postrádá jakoukoliv právní relevanci. Obviněný touto námitkou naznačuje, že by místo něj měla nést trestní odpovědnost M. G. Tato námitka je nemístná, z napadaného rozhodnutí vyplývá, že pro předmětný skutek byl trestně stíhán a odsouzen obviněný a je v rozporu s logikou, aby byla pokladní trestně stíhána za plnění pracovních povinností, k nimž jí dával obviněný jako jednatel závazné příkazy. Ze skutkových zjištění je naprosto zřejmé, že pokladní společnosti H. M. G. nebyly v souvislosti se stíhaným skutkem vyplaceny na příkaz obviněného žádné finanční prostředky. Finanční prostředky byly v tomto případě vyplaceny na příkaz obviněného, který jejich výplatu schválil a podepsal výdajové pokladní doklady. Také námitka obviněného, že si peníze „nepřisvojil“, ale byly mu vyplaceny, představuje neobvyklou myšlenkovou konstrukci skutkového děje, která se liší od skutkových zjištění

učiněných soudy obou stupňů. Nejvyšší soud je vázán skutkovými zjištěními, která ve věci učinily soudy nižších stupňů. Nejvyšší soud zjistil, že tzv. skutková věta, tj. popis skutku ve výroku o vině je v souladu s tzv. právní větou, kterou se rozumí výrok rozsudku o právním posouzení skutku.

Proti výroku o vině trestným činem zneužívání informací v obchodním styku podle § 128 odst. 2, 4 tr. zák. obviněný namítal, že nejednal na úkor společnosti, protože použil získané peníze ve prospěch společnosti H., když je údajně použil k poskytnutí úplatků. Poukázal přitom na to, že jednočinný souběh trestných činů podle § 161 tr. zák. a § 128 tr. zák. je vyloučen. Dále namítal, že v tzv. skutkové větě není vyjádřen znak „nevýhodnosti smlouvy“, že nebyl správně stanoven prospěch velkého rozsahu a že proto měl být skutek kvalifikován podle § 128 odst. 2 tr. zák. nebo podle § 255 tr. zák., příp. podle § 127 tr. zák. Jde vesměs o námitky, které obviněný uplatňoval v rámci své obhajoby v řízení před soudy obou stupňů, s nimiž se zejména soud prvního stupně dostatečně podrobně a v souladu se zákonem vypořádal, o čemž svědčí odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně (č. l. 1644 až 1651 spisu), s nímž se ztotožnil i odvolací soud. Z hlediska obsahu důvodu dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. jsou námitky o tom, že obviněný použil nelegálně získané peníze na úplatky a že nebyl správně stanoven prospěch velkého rozsahu, námitkami skutkovými, kterými se Nejvyšší soud vzhledem k zákonnému vymezení uplatněného dovolacího důvodu nemohl zabývat. Těmito námitkami totiž obviněný zpochybňuje zjištěný skutkový stav a domáhá se, aby na základě jeho verze skutkového stavu došlo k jinému právnímu posouzení skutku. Odpadají proto i úvahy týkající se jiného právního posouzení skutku, o nichž se obviněný zmiňuje.

Krajský soud v Praze z odůvodnění rozsudku ze dne 12. 5. 2005, sp. zn. 4 T 10/2003, především uvedl, že obviněný pod svým jménem a na svůj účet uzavíral obchody, které prokazatelně měla v úmyslu uzavřít společnost H. a takové jednání bylo bezpochyby v rozporu s článkem 9 odst. 3 společenské smlouvy ze dne 12. 11. 1991. Podle něj \"Jednatel nesmí pod svým jménem nebo na svůj účet uzavírat takové obchody, které započala společnost nebo které chtěla společnost prokazatelně započít. Nesmí takové obchody zprostředkovat jiné osobě a nesmí se účastnit obchodní činnosti jiné společnosti s totožným účelem obchodování jako společník s omezeným nebo neomezeným ručením“. Soudy obou stupňů dospěly k právnímu závěru, že obviněný ve svůj prospěch, a tedy v neprospěch společnosti H., uzavřel smlouvu o zprostředkování na základě které měl inkasovat provize z činnosti směřující k zajištění prodeje výrobků společnosti H., tedy z činnosti, kterou měl vykonávat pro společnost H., a za níž byl touto společností odměňován jako jediný jednatel společnosti. Obviněný tedy jako jednatel společnosti uzavřel sám se sebou jako s fyzickou osobou smlouvu o zprostředkování, na základě níž pak sám sobě vyplácel provize jako fyzické osobě a současně byl odměňován jako jednatel společnosti. Krajský soud uvedl, že šlo pouze o další způsob obviněného jak se obohatit na úkor společnosti H. Činem získal prospěch 10.701.000,- Kč. Krajský soud odmítl námitky obhajoby, že oba subjekty měly rozdílný předmět činnosti a nejde tedy o zákaz konkurence. Dovodil, že oba subjekty prováděly tutéž činnost, a to prodej výrobků společnosti H. A., spol. s r. o. Na základě provedených důkazů kvalifikoval jednání obviněného jako trestný čin zneužívání informací v obchodním styku podle § 128 odst. 2, 4 tr. zák. S touto právní kvalifikací se ztotožnil i odvolací soud. Nejvyšší soud k námitkám obviněného uvádí, že jde o námitky směřující proti zjištěnému skutkovému stavu, a takové námitky stojí mimo rámec dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Přesto lze k námitce obviněného dodat, že polemika o zákonném zákazu konkurence a novelizacích obchodního zákoníku je bezpředmětná, když obviněnému zákaz vyplýval ze společenské smlouvy ze dne 12. 11. 1991, tj. z doby před nabytím účinnosti obchodního zákoníku, k němuž došlo dne 1. 1. 1992, nehledě k tomu, že smluvní ujednání má přednost před zákonnou úpravou. Nejvyšší soud nepřisvědčil námitkám obviněného, že v popisu skutku chybí znak nevýhodnosti smlouvy a vyjádření předmětu činnosti obou společností. V popisu skutku je výslovně uvedeno, že ,,společnost H. A., spol. s r.o., a Z. M. jako podnikatel – fyzická osoba, měli stejný předmět činnosti v oboru nákup a prodej zboží, přičemž tato smlouva byla pro společnost H. A., spol. s r.o., nevýhodná, neboť obviněný na jejím základě fakturoval činnost, kterou byl povinen pro společnost H. A., spol. s r. o., vykonávat z titulu své funkce v této společnosti“.

Pokud obviněný v dovolání namítl, že by jeho jednání mělo být posouzeno mírněji (podle § 128 odst. 2, § 127 tr. zák. nebo podle § 255 tr. zák.), tuto námitku blíže neodůvodnil a Nejvyšší soud ji z tohoto důvodu nemohl přezkoumávat.

Další námitky obviněný uplatnil proti výroku pod bodem III. rozsudku soudu prvního stupně ve spojení s rozsudkem odvolacího soudu, kterým byl uznán vinným trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1, 3 písm. b) tr. zák. S odkazem na obsah odůvodnění rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 5 Tdo 443/2003 obviněný namítal, že právnická osoba jedná v omylu, jestliže je uveden v omyl statutární orgán právnické osoby, resp. člen jejího kolektivního statutárního orgánu. Takový omyl je podle obviněného v daném případě vyloučen a rozhodnutí proto spočívá na nesprávném právním posouzení skutku, protože obviněný byl jednatelem společnosti a nemohl sám sebe uvést v omyl. Navíc není v tzv. skutkové větě uvedeno, jakým jednáním uvedl poškozenou společnost v omyl a ze skutkových zjištění údajně nevyplývá, že neměl v úmyslu vyplacené finanční prostředky vrátit a ponechat si je pro sebe, když vyplacené peníze byly zaúčtovány jako záloha.

Z odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně (č. l. 1651 až 1655 spisu) je zcela zřejmé, že již tento soud se vypořádal se všemi námitkami, které obviněný nyní opakuje v dovolání, když dovodil, že obviněný uvedl společnost v omyl. Soud prvního stupně nepřehlédl, že notářským zápisem dne 20. 5. 1997 došlo k omezení pravomoci obviněného, když byl jmenován druhý jednatel společnosti a oba jednatelé zastupovali společnost H. ve vztahu k třetím osobám. Dne 20. 5. 1997 byl schválen návrh E. H., aby byl jmenován Dipl. Ing. Dr. K. W. jednatelem oprávněným ke kolektivnímu podepisováním ve všech záležitostech významných pro společnost H. a Dipl. Ing. Dr. K. W. jmenování přijal. Současně podal E. H. návrh na vyškrtnutí druhé a třetí věty čl. 9/1 společenské smlouvy ze dne 12. 11. 1991 s tím, aby zůstala ve smlouvě zakotvena pouze první věta tohoto bodu. Také tento návrh byl schválen. Vyškrtnuty byly věty v tomto znění: „Jednatel, který je zároveň společníkem, je oprávněn jednat samostatně jménem společnosti. Je však stejně jako ostatní jednatelé, kteří nejsou společníky, vázán usneseními valné hromady o vedení obchodních záležitostí“. Zůstala zachována jen první věta čl. 9, která zní: „Jeden nebo více jednatelů jsou statutárními orgány společnosti“. Dále byl schválen návrh na omezení zastupovatelské (doslova) pravomoci pana Z. M. z oprávnění výhradního podepisování na kolektivní podepisování jménem společnosti H. Tento notářský zápis byl sepsán notářkou JUDr. J. T. za účasti E. F. H., obviněného Z. M., Dipl. Ing. Dr. K. W. a tlumočníka H. H. (čl. 73 až 74 spisu). Podle učiněných skutkových zjištění obviněný Z. M. krátce poté, dne 28. 5. 1997 převzal z pokladny společnosti částku 261.000,- Kč, téhož dne ještě částky 265.000,- Kč a 300.000,- Kč, dne 29. 5. 1997 částku 226.000,- Kč, dne 30. 5. 1997 částku 205.500,- Kč, dne 3. 6. 1997 částku 240.000,- Kč, dne 5. 6. 1997 částky 189.000,- Kč a 185.000,- Kč, dne 6. 6. 1997 částku 94.500,- Kč, dne 11. 6. 1997 částku 304.000,- Kč, dne 23. 6. 1997 částku 72.500,- Kč. Obviněný přitom uvedl, že neví, zda k vyplácení záloh dodavatelům v hotovosti bylo třeba souhlasu druhého jednatele, že po inkasování záloh peníze vložil na svůj soukromý účet a že si nevzpomíná, zda on sám informoval druhého jednatele Dipl. Ing. Dr. K. W. o čerpání těchto záloh a důvodech čerpání záloh, že však o výběru záloh druhý jednatel Dipl. Ing. Dr. K. W. bezpochyby věděl. Dále ze skutkových zjištění (srov. č. l. 1653 až 1654 spisu) vyplývá, že obviněný nebyl schopen uvést, na jaké platby či obchody zálohy v celkové výši 2.530.000,- Kč v době od 28. 5. 1997 do 11. 6. 1997 čerpal, aniž by tyto zálohy průběžně vyúčtovával. Soudy učinily na základě skutkových zjištění správný názor o spáchání trestného činu, když neuvěřily zmíněné obhajobě obviněného.

Nejvyšší soud k tomu dodává, že způsob spáchání činu obviněným krátce po omezení jeho dispozičních práv a vědomí toho, že nebyl jediným jednatelem společnosti, a přesto v průběhu necelého měsíce si nechal společností H. na jeho příkaz vyplatit částku celkem 2.530.000,- Kč, kterou uložil okamžitě na svůj účet, svědčí o nehorázné morální otrlosti obviněného Z. M. Z výdajových pokladních dokladů společnosti H. je přitom zřejmé, že všechny zmíněné částky byly vyplaceny obviněnému Z. M. a jako účel výplaty je vždy uvedeno: „Záloha – výdaje“ (č. l. 202 – 205 spisu). Svědkyně H. B., která jako pokladní vyplácela obviněnému zmíněné částky vypověděla, že obviněný Z. M. v době své činnosti ve společnosti H. inkasoval zálohy na platby v hotovosti, přičemž šlo i o zálohy ve statisícových výších. Zálohy obviněnému vyplatila na jeho pokyn, když jí řekl, že potřebuje peníze jako zálohy. Pokud jde o právní kvalifikaci skutku jako trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, 3 písm. b) tr. zák. lze pro stručnost odkázat na odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně (srov. č. l. 1654 až 1655 spisu). Tuto právní kvalifikaci považoval v napadeném rozhodnutí za správnou i odvolací soud (srov. č. l. 1860 spisu). Námitku, že jde o nesprávné právní posouzení skutku Nejvyšší soud neshledal důvodnou.

Důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. je dán, jestliže bylo rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř., aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí nebo byl v řízení mu předcházejícím dán důvod dovolání uvedený v písmenech a) až k). Oprávněnou osobou k podání dovolání je podle § 265d odst. 1 písm. b) tr. ř. obviněný, který může podat dovolání pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Z toho vyplývá, že obviněný má právo podat dovolání jen ve svůj prospěch. Nejvyšší soud přezkoumává jen výroky napadeného rozhodnutí a řízení jim předcházející, které se bezprostředně týkají dovolatele, i když napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto o dalších spoluobviněných, kteří dovolání nepodali. Nelze tedy zásadně z podnětu obviněného dosáhnout změny rozhodnutí ve prospěch spoluobviněného, který dovolání nepodal, pokud Nejvyšší soud neshledal podané dovolání důvodným a nerozhodl o dovolání podle § 265k tr. ř. Pouze v případě rozhodnutí podle § 265k odst. 2 tr. ř. může dovolací soud rozhodnout za přiměřeného použití § 261 tr. ř. ve prospěch toho obviněného, který sice dovolání nepodal, avšak prospívá mu důvod, z něhož rozhodl dovolací soud ve prospěch obviněného, který podal dovolání. Obviněný Z. M. však podal v rámci tohoto dovolacího důvodu dovolání „ve prospěch“ obviněného Ing. A. Ch., tedy proti výroku, který se obviněného Z. M. bezprostředně nedotýká. Obviněný proto z hlediska § 265b odst. 1 písm. b) tr. ř. podal dovolání v této části jako osoba neoprávněná, nehledě k tomu že napadeným výrokem Vrchní soud v Praze vůbec nerozhodl ohledně obviněného Ing. A. Ch. způsobem předpokládaným v § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř.

Nejvyšší soud dospěl k závěru, že rozhodnutí, které obviněný Z. M. napadl dovoláním, netrpí vytýkanými vadami. Dovolání obviněného je zjevně neopodstatněné, a v části v níž obviněný namítal, že napadené rozhodnutí je ohledně

obviněného Ing. A. Ch. neúplné, bylo podáno osobou neoprávněnou. Nejvyšší soud proto dovolání obviněného odmítl podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. jako dovolání zjevně neopodstatněné.

Obviněný Z. M. se dovoláním také domáhal, aby předseda senátu Nejvyššího soudu před rozhodnutím o dovolání odložil výkon rozhodnutí, proti němuž bylo podáno dovolání. Předseda senátu Nejvyššího soudu neshledal důvody k odkladu trestu odnětí svobody, proto nevydal tzv. negativní rozhodnutí. Nadto předseda senátu Nejvyššího soudu zjistil z usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2006, sp. zn. 4 T 10/2003, že obviněnému Z. M. (v usnesení je uváděno „Ing. Z. M.“, ač podle spisu obviněný nemá vysokoškolské vzdělání, avšak podle dalších údajů je zřejmé, že jde o odsouzeného Z. M., nar. 29. 1. 1945 v Praze) byl podle § 322 odst. 1 tr. ř. odložen výkon trestu odnětí svobody do 15. 6. 2007. Toto usnesení nenabylo právní moci, protože proti němu podala státní zástupkyně stížnost.

Pro úplnost Nejvyšší soud dodává, že se nezabýval podáním obviněného ze dne 7. 4. 2006, které nebylo podáno prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 tr. ř.).

K dovolání nejvyšší státní zástupkyně podaného v neprospěch obviněného Ing. A. Ch.:

Nejvyšší státní zástupkyně podala dovolání v neprospěch obviněného Ing. A. Ch. proti části výroku rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 1. 2006, sp. zn. 12 To 76/2005 (ad B), kterým bylo rozhodnuto tak, že z podnětu odvolání obviněného Ing. A. Ch. se podle § 257 odst. 1 písm. c) tr. ř. ve vztahu k tomuto obviněnému napadený rozsudek zrušuje v celém rozsahu a za použití § 223 odst. 1 tr. ř. z důvodů uvedených v § 11 odst. 1 písm. b) tr. ř. se trestní stíhání obviněného Ing. A. Ch. zastavuje pro skutek popsaný v obžalobě krajského státního zástupce v Praze ze dne 19. 3. 2003, sp. zn. KZv 37/2002, pod bodem III.

Dovolání opírá o důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. s tím, že touto částí rozsudku odvolacího soudu došlo jednak k nesprávnému právnímu posouzení skutku, dále je naplněn tímto výrokem důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř., protože bylo rozhodnuto o zastavení trestního stíhání, aniž byly splněny zákonné podmínky pro takové rozhodnutí, a dále o dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. k) tr. ř., neboť napadený výrok je neúplný.

Především poukázala na to, že odvolací soud v odůvodnění rozsudku (č. l. 1861 a násl.) přisvědčil správnému a logickému hodnocení provedených důkazů stejně tak i skutkovým závěrům, které z nich byly soudem prvního stupně vyvozeny. Pokud jde o právní kvalifikaci skutku v rozsudku soudu prvního stupně jako pomoci k trestnému činu zpronevěry podle § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák., § 248 odst. 1, 4 tr. zák., odvolací soud při posuzování materiálního znaku trestného činu vycházel z toho, že škoda způsobená společnosti jen nepatrně převyšuje hranici škody velkého rozsahu podle § 89 odst. 11 tr. zák., a že od spáchání činu uplynula doba devíti roků. Zmínil též, že soudu je známo, že obviněný je trestně stíhán v jiné věci. S odkazem na § 88 odst. 1 tr. zák. zaujal názor, že použitá právní kvalifikace podle § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák., § 248 odst. 1, 4 tr. zák. se jeví jako nepřiměřeně přísná, a proto dospěl za použití § 88 odst. 1 tr. zák. k mírnějšímu právnímu posouzení jednání podle § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák., § 248 odst. 1, 3 písm. c) tr. zák. Dále odvolací soud konstatoval, že skutek byl dokonán nejpozději dne 18. 12. 1996, a vzhledem k nové kvalifikaci skutku podle § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák., § 248 odst. 1, 3 písm. c) tr. zák. proto platí pětiletá promlčecí doba, jejíž běh byl ukončen dne 18. 12. 2001. Protože však obviněnému Ing. A. Ch. bylo sděleno obvinění až dne 18. 5. 2002, stalo se tak po promlčení trestního stíhání. Vrchní soud v Praze proto postupoval podle § 257 odst. 1 písm. c) tr. ř. a trestní stíhání obviněného zastavil z důvodu uvedeného v § 11 odst. 1 písm. b) tr. ř.

Nejvyšší státní zástupkyně nesouhlasila s posouzením stupně společenské nebezpečnosti jednání obviněného a namítla, že takové posouzení představuje nesprávné právní posouzení skutku. Přestože výše škody, k jejímuž způsobení obviněný přispěl, nepřesáhla výrazně spodní hranici škody velkého rozsahu, nemůže taková skutečnost sama o sobě opravňovat použití mírnější právní kvalifikace skutku bez toho, aby k ní přistoupila ještě další okolnost, popř. okolnosti výrazně snižující stupeň nebezpečnosti takového činu pro společnost (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 1998, sp. zn. 9 Tzn 150/98). Odvolací soud podle názoru nejvyšší státní zástupkyně přecenil materiální okolnosti snižující stupeň společenské nebezpečnosti jednání obviněného. V zájmu zcela objektivního přístupu ke všem rozhodným okolnostem případu však podle názoru nejvyšší státní zástupkyně nelze přehlédnout širší zázemí masivně páchané trestné činnosti hlavním pachatelem obviněným Z. M., na níž se obviněný Ing. A. Ch. předmětným skutkem podílel, a to na úkor poškozeného E. H. jako majoritního společníka společnosti H.

Obviněný Ing. A. Ch. svým jednáním pomohl vyvést z majetku poškozené společnosti (s menšinovým obchodním podílem spoluobviněného Z. M.) částku 5.038.600,- Kč. Nelze přitom přejít způsob jeho jednání, kterým v souladu s celkovým modem operandi (rafinovanost, plánovitost, formální pokrytí výdajů) hlavního pachatele obviněného Z. M., obviněný Ing. A. Ch. pomohl vytvořit formální právní důvod fiktivního závazku poškozené společnosti a také stvrdil na příslušných příjmových dokladech i jednotlivá plnění poskytnutá na tomto pokladě. Právě tímto způsobem prováděné

trestní součinnosti přispěl obviněný Ing. A. Ch. ke stavu plného právního a účetního pokrytí vyplacených finančních částek. Jeho jednání se tak stalo součástí plánovité a dlouhodobé praktiky, která se plně osvědčila při zakrývání trestné činnosti páchané obviněným Z. M., a to až do doby jeho nuceného odchodu ze společnosti a navazující kontroly jejího hospodaření. Podle nejvyšší státní zástupkyně právě trvalý způsob udržování předmětné trestné činnosti v latentní podobě ovlivnil dobu jejího odhalení a tím i okamžik zahájení trestního stíhání hlavního pachatele Z. M. a v návaznosti na to i datum sdělení obvinění Ing. A. Ch. pro předmětný skutek. Nelze proto časový faktor hodnotit ve prospěch obviněného Ing. A. Ch. Vzájemný vztah obou obviněných při páchání společné trestné činnosti nelze podle názoru nejvyšší státní zástupkyně vnímat jako jednorázovou epizodu, o čemž svědčí souhrn provedeného dokazování o vzniku, vývoji i okolnostech dlouhodobého a jen tzv. podnikatelského kontaktu obou obviněných (viz č. l. 24 a násl. a č. l. 36 a násl. odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně), které se týkají míry tzv. provázanosti obou obviněných, tak i zasvěcenosti obviněného Ing. A. Ch. do trestné činnosti obviněného Z. M.

Dále nejvyšší státní zástupkyně argumentovala tím, že pokud odvolací soud při posuzování míry společenské nebezpečnosti obviněného Ing. A. Ch. vycházel v souladu se zásadou presumpce neviny z jeho dosavadní bezúhonnosti, pak tato skutečnost nemohla svým významem převážit výše uvedené okolnosti jednání obviněného. Poukázala přitom na to, že obviněný je trestně stíhán pro trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zák., pro který byl nepravomocně odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2006, sp. zn. 5 T 142/2003. Nejvyšší státní zástupkyně dovodila, že žádná z okolností zmiňovaných odvolacím soudem není způsobilá snížit stupeň společenské nebezpečnosti jednání obviněného na úroveň odpovídající mírnější právní kvalifikaci skutku podle § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák. k § 248 odst. 1, 3 písm. c) tr. zák. Poukázala přitom na přiléhavou část odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně (č. l. 1653, 1654 spisu), která svědčí o komplexním a analytickém přístupu soudu prvního stupně při posuzování konkrétního stupně společenské nebezpečnosti jednání každého z obviněných. Nejvyšší státní zástupkyně v této souvislosti též zmínila dopad jednání obou obviněných na společnost s převažující kapitálovou účastí na společném podnikání, zneužití odloučenosti, a tím i menší důslednosti při kontrole hospodaření společnosti H. ze strany jejího majoritního společníka E. H., nar. 1933, přičemž tyto skutečnosti nejen usnadnily spáchání trestné činnosti, ale také oddálily její odhalení, na níž se v nezanedbatelné míře podílel také obviněný Ing. A. Ch.

S přihlédnutím k uvedeným skutečnostem považuje nejvyšší státní zástupkyně za zcela správný právní názor soudu prvního stupně, který shledal u obviněného podmínky ustanovení § 88 odst. 1 tr. zák. a kvalifikoval jednání obviněného jako pomoc k trestnému činu zpronevěry podle § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák., § 248 odst. 1, 4 tr. zák. Připomněla, že u tohoto trestného činu nastává zánik trestnosti až po uplynutí dvanáctileté promlčecí doby podle § 67 odst. 1 písm. b) tr. zák. Protože skutek byl dokonán dne 18. 12. 1996, je zřejmé, že běh promlčecí doby byl přerušen sdělením obvinění Ing. A. Ch. ze dne 18. 5. 2002. K promlčení trestního stíhání tedy nedošlo, a proto nebyly splněny zákonné podmínky pro jeho zastavení z důvodu uvedeného v § 11 odst. 1 písm. b) tr. ř.

Výrok o zastavení trestního stíhání dále trpí vadou neúplnosti ve smyslu dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. k) tr. ř., protože tento výrok zcela postrádá vymezení skutku co do místa, času, způsobu spáchání, případně i dalších okolností tak, aby nemohl být zaměněn s jiným, popř. i uvedení zákonných znaků, včetně těch, které odůvodňují určitou trestní sazbu.

Dále uvedla, že i když v trestní věci bylo z důvodů na straně spoluobviněného Z. M. rozhodováno rozsudkem, není pochyb o tom, že odlišná povaha napadeného výroku podle § 257 odst. 1 písm. c) tr. zák. ohledně obviněného Ing. A. Ch. se řídí obligatorními náležitostmi obsahu usnesení, resp. jeho výrokové části podle § 134 odst. 1 písm. c) tr. zák. Poukázala přitom na rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, části trestní, pod NS 7/2001, podle nějž se trestní stíhání vždy vede ohledně skutku, přičemž tento skutek musí být vždy uveden ve výroku, kterým se trestní stíhání končí. Výrok o zastavení trestního stíhání proto musí obsahovat tuto obligatorní náležitost.

Vzhledem k výše uvedené argumentaci jsou podle přesvědčení nejvyšší státní zástupkyně naplněny důvody dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g), f), a k) tr. ř. Proto navrhla, aby Nejvyšší soud České republiky rozhodl v neveřejném zasedání konaném podle § 265r odst. 1 písm. b) tr. ř. za podmínky uvedené v § 265p odst. 1 tr. ř. takto: 1) aby podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 1. 2006, sp. zn. 12 To 76/2005, v části, ve které bylo rozhodnuto tak, že „z podnětu odvolání obviněného Ing. A. Ch. se podle § 257 odst. 1 písm. c) tr. ř. napadený rozsudek ve vztahu k tomuto obviněnému zrušuje v celém rozsahu a za použití § 223 odst. 1 tr. ř. z důvodů uvedených v § 11 odst. 1 písm. b) tr. ř. se trestní stíhání obviněného Ing. A. Ch. zastavuje pro skutek popsaný v obžalobě krajského státního zástupce v Praze ze dne 19. 3. 2003, sp. zn. KZv 37/2002, pod bodem III.“, a dále zrušil i rozhodnutí na zrušenou část uvedeného výroku obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením pozbyla podkladu, 2) aby podle § 265l odst. 1 tr. ř. věc přikázal Vrchnímu soudu v Praze, aby ji v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Dále vyjádřila souhlas s projednáním věci v neveřejném zasedání pro případ, pokud by Nejvyšší soud České republiky shledal, že v posuzované věci je nutno rozhodnout způsobem předpokládaným v ustanovení § 265r odst. 1 písm. c) tr. ř.

Obviněný Ing. A. Ch. se k tomuto dovolání nevyjádřil.

Nejvyšší soud přezkoumal podle § 265i odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost výroku rozhodnutí, proti němuž bylo dovolání podáno v části týkající se obviněného Ing. A. Ch., jakož i řízení, napadené části rozhodnutí předcházející, a shledal, že podané dovolání je důvodné.

Nejvyšší soud zjistil, že trestní stíhání obviněného Ing. A. Ch. (stejně tak obviněného Z. M.) bylo zahájeno usnesením Policie České republiky, Správy hlavního města P., Služby kriminální policie a vyšetřování, Odboru hospodářské kriminality, P., K., dne 7. 5. 2002 pro trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zák. spáchaný formou spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák., neboť na základě zjištěných skutečností bylo dostatečně odůvodněno, že v úmyslu získat majetkový prospěch se tohoto skutku dopustili v době od 29. 11. 1996 do 18. 12. 1996 v sídle firmy H. A., spol. s r. o., (dále jen H.) v J. u P., tím, že Z. M. jako jednatel společnosti H. a Ing. A. Ch. jako jednatel společnosti M., s. r. o., na základě faktur společnosti M., s. r. o., o provedení zprostředkovatelské a poradenské činnosti, podle níž se společnost M., s. r. o., zavázala provádět pro H. průzkum trhu, přestože tento předmět činnosti neměla zapsán v obchodním rejstříku, a tedy nebyla oprávněna takové služby provádět, se ke škodě H. obohatili o částku celkem 5.038.600,- Kč, když Z. M. schválil proplacení faktur pro M., s. r. o., a to dne 29. 11. 1996 ve výši 2.318.000,- Kč, dne 18. 12. 1996 pak ve výši 1.195.600,- Kč a 1.525.000,- Kč, když finanční prostředky vždy převzal Ing. A. Ch.

Na obviněného Ing. A. Ch. (i obviněného Z. M.) byla dne 21. 3. 2003 podána Krajským státním zastupitelstvím v Praze obžaloba, podle níž (bod III. obžaloby) obviněný Z. M. a obviněný Ing. A. Ch. společně po předchozí dohodě uvedli společnost H. A., spol. s r. o., v omyl, v úmyslu sebe obohatit, když obviněný Z. M., coby jednatel a společník obchodní společnosti H. A., spol. s r. o., ve dnech 29. 11. 1996 a 18. 12. 1996 odsouhlasil proplacení tří fiktivních faktur vystavených společností M., s. r. o., zastoupené jednatelem Ing. A. Ch., na neexistující předmět plnění, a to faktury bez označení ze dne 27. 11. 1996 na částku 2.318.000,- Kč údajně za zprostředkování prodeje zboží firmy H. A., spol. s r. o., která byla proplacena hotově dne 29. 11. 1996 obviněnému Ing. A. Ch., a dále dvou faktur bez označení ze dne 16. 12. 1996 na částku 1.195.600,- Kč za údajnou poradenskou činnost a na částku 1.525.000,- Kč za údajné zprostředkování prodeje výrobků společnosti H. A., spol. s r. o., přičemž obě tyto faktury byly dne 18. 12. 1996 uhrazeny hotově z pokladny firmy přímo obviněnému Ing. A. Ch., načež oprávněnost fakturace byla dokladována fiktivní „Smlouvou o obstarání věci“ uzavřenou oběma obviněnými, podle níž se obviněný Ing. A. Ch. zavázal za společnosti M., s. r. o., provádět pro společnost H. A., spol. s r. o., průzkum trhu, ačkoliv tuto činnost neměla společnost M., s. r. o., v předmětu svého podnikání a tudíž nebyla ani oprávněna takové služby poskytovat, čímž poškozené společnosti H. A., spol. s r. o., způsobili škodu v celkové výši 5.038.600,- Kč. Skutek byl v obžalobě kvalifikován jako trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zák. spáchaný ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák.

Rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2005, sp. zn. 4 T 10/2003, byl obviněný Ing. A. Ch. uznán vinným trestným činem pomoci k trestnému činu zpronevěry podle § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák. k § 248 odst. 1, 4 tr. zák., který byl podle skutkových zjištění soudu spáchán tím, že obviněný Z. M. jako jednatel a minoritní společník společnosti H. A., spol. s r. o., v úmyslu sebe nebo jiného obohatit na úkor společnosti H. A., spol. s r. o., na základě fiktivní obstaravatelské smlouvy mezi společnostmi H. A., spol. s r. o., a společností M., s. r. o., podepsané obviněným Z. M. jako zástupcem společnosti H. A., spol. s r. o., a obviněným Ing. A. Ch.jako zástupcem společnosti M., s. r. o., na základě tří výdajových dokladů podepsaných obviněným Ing. A. Ch. jako zástupcem společnosti M., s. r. o., ze dne 29. 11. 1996 a 18. 12. 1996, vyvedl v období od července 1996 do 18. 12. 1996 z pokladny společnosti H. A., spol. s r. o., částku v celkové výši 5.038.600,- Kč v hotovosti ke škodě společnosti H. A., spol. s r. o. Za tento trestný čin byl obviněný Ing. A. Ch. odsouzen podle § 248 odst. 4 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání 5 roků, pro výkon trestu byl podle § 39a odst. 3 tr. zák. zařazen do věznice s dozorem.

Obviněný Ing. A. Ch. podal proti tomuto rozsudku odvolání, proti výroku o vině i výroku o trestu. Krajský státní zástupce v Praze podal odvolání v neprospěch obviněného Ing. A. Ch. proti výroku o trestu.

Vrchní soud v Praze rozhodl rozsudkem ze dne 31. 1. 2006, sp. zn. 12 To 76/2005, tak, že z podnětu odvolání obviněného Ing. A. Ch. se podle § 257 odst. 1 písm. c) tr. ř. napadený rozsudek ve vztahu k tomuto obviněnému zrušuje v celém rozsahu a za použití § 223 odst. 1 tr. ř. z důvodů uvedených v § 11 odst. 1 písm. b) tr. ř. se trestní stíhání obviněného Ing. A. Ch. zastavuje pro skutek popsaný v obžalobě krajského státního zástupce v Praze ze dne 19. 3. 2003, č. j. KZV 237/2002, pod bodem III.

Především je nutno uvést, že odvolací soud nesprávně vyložil a aplikoval ustanovení § 88 odst. 1 tr. zák. Neobstojí poukaz odvolacího soudu na to, že způsobená škoda jen nepatrně převyšuje hranici škody velkého rozsahu, kterou se podle § 89 odst. 11 tr. zák. rozumí škoda dosahující nejméně částky 5.000.000,- Kč, dále s přihlédnutím k tomu, že od spáchání trestné činnosti měla uplynout doba devíti let a že obviněný podle aktualizovaného výpisu z rejstříku trestů nebyl trestán. Odvolací soud také uvedl, že mu jsou „známy signály“, že proti obviněnému je vedeno další trestní řízení, které však není pravomocně skončeno. Když Nejvyšší soud odhlédne od zmíněného obratu, který patří do tzv. hantýrky řady českých politiků, kteří neustále „vysílají a přijímají signály“ o všem možném, musí zdůraznit, že takové slovní obraty nepatří do odůvodnění soudního rozhodnutí a Vrchní soud v Praze by se jich měl napříště vyvarovat.

Obviněný Ing. A. Ch. je stíhán pro závažnou trestnou činnost, kterou měl páchat také s obviněný Z. M. (viz usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 20. 9. 2006, sp. zn. 4 Tz 49/2006). Dosud je však třeba hledět na obviněného z hlediska zásady presumpce neviny podle § 2 odst. 2 tr. ř., pokud jde o další trestní stíhání obviněného. Odůvodnění mírnější právní kvalifikace skutku odvolacím soudem není v souladu se zákonem a je nepřiléhavé. Je namístě připomenout, že zásada materiálního posouzení platí bez výjimky pro všechny okolnosti podmiňující použití vyšší trestní sazby. Při zkoumání, zda v konkrétním případě je splněna materiální podmínka uvedená v § 88 odst. 1 tr. zák. je třeba vycházet z komplexního hodnocení stupně nebezpečnosti činu pro společnost, tedy z hlediska uvedených v ustanovení § 3 odst. 4 tr. zák. (srov. č. 4/1965 Sb. rozh. tr.).

Je zřejmé, že odvolací soud takto nepostupoval, když se omezil jen na několik okolností, které podle jeho názoru snižují stupeň nebezpečnosti pro společnost, aniž by vzal v úvahu další okolnosti v rámci komplexního posouzení materiální stránky trestného činu. V důsledku nesprávné aplikace § 88 odst. 1 tr. zák. poté dospěl k závěru, že jednání obviněného je třeba posuzovat podle § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák., § 248 odst. 1, 3 písm. c) tr. zák. Odvolací soud formuloval svůj závěr o právní kvalifikaci takto: „V posuzovaném případě se použití nejpřísnější trestní kvalifikace jednání obžalovaného dle ustanovení § 248 odst. 1, 4 tr. zák. jeví jako nepřiměřené, a proto s ohledem na výše uvedené skutečnosti kvalifikuje odvolací soud za použití § 88 odst. 1 tr. zák. jeho jednání podle ustanovení § 248 odst. 1, odst. 3 písm. c) tr. zák.“ (č. l. 659 spisu). Tento závěr je ovšem v rozporu s tím, že výše, také na č. l. 659 spisu, uvedl v souvislosti s trestným činem zpronevěry podle § 248 odst. 1, 4 tr. zák., že obviněný Ing. A. Ch. „pomáhal spoluobžalovanému Z. M. uvést do souladu doklady se stavem na účtu společnosti a z tohoto důvodu je jeho jednání správně kvalifikováno jako pomoc k uvedenému trestnému činu podle § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák.“. Ze souvislosti vyplývá, že: „uvedeným trestným činem“ je trestný čin zpronevěry podle § 248 odst. 1, 4 tr. zák.

Nesprávná právní kvalifikace skutku vedla odvolací soud k tomu, že dospěl k závěru, že trestní stíhání obviněného je promlčeno. Vycházel z toho, že skutek byl dokonán nejpozději dne 18. 12. 1996, obvinění pro skutek bylo sděleno dne 18. 5. 2002. Protože na trestný čin zpronevěry podle § 248 odst. 1, 3 tr. zák. je stanoven trest odnětí svobody na dvě léta až 8 let, trestnost činu zaniká uplynutím promlčecí doby, která činí podle § 67 odst. 1 písm. c) tr. zák. pět let. Protože obviněnému Ing. A. Ch. bylo sděleno obvinění až dne 18. 5. 2002, došlo k promlčení trestného stíhání.

Při správném použití zákona, a to § 88 odst. 1 tr. zák., jsou dány důvody přísnější kvalifikace jednání obviněného podle § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák. k § 248 odst. 1, 4 tr. zák. Trestní zákon stanoví u trestného činu zpronevěry podle § 248 odst. 4 tr. zák. trest odnětí svobody na pět až dvanáct let. V ustanovení § 67 tr. zák. je upraveno promlčení trestního stíhání. Podle § 67 odst. 1 písm. b) tr. zák. trestnost činu zaniká uplynutím promlčecí doby, jež činí dvanáct let, činí-li horní hranice trestní sazby odnětí svobody nejméně deset let. Podle § 67 odst. 3 tr. zák. promlčení trestního stíhání se přerušuje a) sdělením obvinění pro trestný čin, o jehož promlčení jde, jakož i po něm následujícími úkony policejního orgánu, státního zástupce nebo soudu směřujícího k trestnímu stíhání pachatele, nebo b) spáchal-li pachatel v promlčecí době trestný čin nový, na který zákon stanoví trest stejný nebo přísnější. Podle § 67 odst. 4 tr. zák. přerušením promlčení počíná nová promlčecí doba.

Správně bylo soudy zjištěno, že skutek byl dokonán dne 18. 12. 1996, běh promlčecí doby byl přerušen sdělením obviněnému dne 18. 5. 2002, a začala tedy běžet nová promlčecí doba. K promlčení trestního stíhání obviněného Ing. A. Ch. z těchto zákonných důvodů nedošlo. Nebyly proto splněny zákonné podmínky pro zastavení trestního stíhání obviněného z důvodu uvedeného v § 11 odst. 1 písm. b) tr. zák., tedy pro promlčení trestního stíhání. Nejvyšší soud z těchto důvodů shledal, že je naplněn důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř., protože bylo rozhodnuto o zastavení trestního stíhání, aniž byly splněny podmínky pro takové rozhodnutí.

Napadené rozhodnutí trpí i vadou, která zakládá důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. k) tr. ř. Ten spočívá v tom, že v rozhodnutí některý výrok chybí nebo je neúplný. Výrok napadeného rozsudku Vrchního soudu v Praze je neúplný, když pokud jde o skutek, odkazuje pouze na skutek popsaný v obžalobě krajského státního zástupce v Praze ze dne 19. 3. 2003, č. j. KZV 37/2002, pod bodem III. Dovolatelka správně namítla, že výrok, kterým se trestní stíhání obviněného zastavuje, zcela postrádá vymezení skutku co do místa, času a způsobu jeho spáchání, jakož i dalších

okolností tak, aby nemohl být zaměněn s jiným, popř. i uvedení zákonných znaků, včetně těch, které odůvodňují určitou trestní sazbu.

Nejvyšší soud zdůrazňuje, že konstantní a většině soudců známá judikatura již několik desetiletí vychází z toho, že zastavení trestního stíhání se týká vždy skutku, a nikoli jeho možného právního posouzení podle zvláštní části trestního zákona (srov. č. 65/1965 Sb. rozh. tr.) a že v usnesení o zastavení trestního stíhání je nutno ve výrokové části uvést stíhaný skutek i označení obviněného (srov. přiměřeně č. 34/1969 Sb. rozh. tr.). Vrchní soud však takto nepostupoval, když ve výroku usnesení o zastavení trestního stíhání obviněného Ing. A. Ch. neuvedl popis skutku, pro který byl obviněný stíhán, a jen odkázal na bod III. obžaloby. Takový výrok o zastavení trestního stíhání je neúplný. Napadeným rozhodnutím je proto naplněn důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. k) tr. ř.

Nejvyšší soud shledal podané dovolání důvodným, a proto podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil napadený rozsudek Vrchního soudu v Praze v části, v níž bylo rozhodnuto, že se trestní stíhání obviněného Ing. A. Ch. zastavuje. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. současně zrušil všechna rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal Vrchnímu soudu v Praze, aby věc obviněného Ing. A. Ch. v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Vrchní soud v Praze znovu rozhodne o odvoláních obviněného Ing. A. Ch. a krajského státního zástupce, která podali proti rozsudku soudu prvního stupně. Při novém projednání a rozhodnutí věci je Vrchní soud v Praze vázán podle § 265s odst. 1 tr. ř. právním názorem, který vyslovil Nejvyšší soud v tomto rozhodnutí. Pro úplnost Nejvyšší soud dodává, že obviněný Ing. A. Ch. byl rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2006, sp. zn. 5 T 28/2005, odsouzen za trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání pěti let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s dozorem a dále bylo rozhodnuto o náhradě škody. Usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 9. 2006, sp. zn. 12 To 51/2006, bylo jeho odvolání proti zmíněnému rozsudku podle § 256 tr. ř. zamítnuto. Věc je vedena u Nejvyššího soudu pod sp. zn. 3 Tdo 103/2007.

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- Nemajetková újma, nutná obrana (exkluzivně pro předplatitele)
- Opatrovník (zmocněnec) poškozeného (exkluzivně pro předplatitele)
- Právní styk s cizinou (exkluzivně pro předplatitele)
- Podjatost soudce
- Poškozený (exkluzivně pro předplatitele)
- Odejmutí věci soudci
- Přerušení výkonu trestu odnětí svobody
- Účinné vyšetřování (exkluzivně pro předplatitele)
- Nesprávný úřední postup
- Adhezní řízení
- Poučení o přípustnosti dovolání v trestním řízení (exkluzivně pro předplatitele)